

FODOR ANDRÁS

Gradus...

*A várost játszó tóparti telep
úgy veszem észre, nem Európához,
pár lépcsőt átugorva egyenest
Amerikához idomul.*

*Benzinkutaknál, magazinok mellett
színes zászlócskák, röpke lobogók,
fehér, cizellált hátú székek,
kirakós pultok, márkás
tengerentúli áruk. Persze mind
originál csomagolásban.*

*S van zenepavilon a fűvőszenekarnak,
vonulnak majd netán még
a majorettek is.
Ha így dukált Hokkaidón Szapporónak,
s Trondheimnek északon,
éppen csak mi ne tudnánk
eltáncolni e planetáris
paprikaszínű balettet?
Mért is ne lépnénk át az óceánt
az alkalmazkodásban?*

*Hisz manapság egy valamicsodás
magyar család köszönhetné-e méltó
ünnepi ceremóniával a születésnapot,
ha rebegő gyertyák fölött
nem fűjnének valamennyien
a világ legdedősabb dallamára
Happy Birthday to you!?*

Az alabárdos

*Bár arcán nincs egyetlen
lágyulni kész,
érzelmet hordozó vonás,
még sörtét is nevelt rá,
hadd lássák messziről, ő
elszántan goromba.*

Szemében mintha
 nem volna pupilla,
 csak hályogos közönyből figyelő
 célzó-berendezés.
 Érdes hangjában is
 a mindig dacra éles,
 az ítésszé emelt
 kiválasztottság szigora.

Már-már hihetnéd,
 ő az új nemesség,
 a meg nem alkuvás,
 a nemzet őrlékének
 vigyázó alabárdosa.

Pedig méretre, hangra,
 s modortalanságában épp olyan,
 mint akinek korábban
 a mindenkori értekezletek
 moderátorai szemcsippentve,
 fejek, hátaik mögött
 köszönték az előre meggyúrást,
 a vállalt kellemetlen, ám
 pótolhatatlan jószolgálatot

Akiről persze számontartatik:
 rábíznák akár egy
 kivégzőosztag vezényletét is.

